

hvad jeg ikke har villet tidligere som privat Mand, for det første, fordi jeg ikke har nogen personlig Interesse i selve dette Baneanlæg, men ogsaa af andre Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa — har jeg naturligvis først undersøgt, om det var betimeligt at anlægge denne Bane. Thi man gaar jo ikke hen og ofrer 12—14 Mill. Kr., uden at det er paakrævet. Jeg er da kommet til det Resultat, at denne Bane har Befolkningen i disse Egne et absolut Krav paa. Denne Overbevisning er jeg kommet til som Følge af et personligt Kendskab netop til disse Egne. Det er ikke ved at tænke paa de Egne, hvor jeg er særlig godt kendt, Aulum, Vildbjerg og Ørre — en Egn, hvor jeg har færdedes hele mit Liv —, at jeg er kommet til det Resultat, at dette Baneanlæg er paakrævet; det er ved at tænke paa Egnen mellem Aulum og Skive, nemlig de store Sogne med de rige Udviklingsmuligheder Haderup, Hodsager og den østlige Del af Sevel, Vraag og Videdsted o. s. v. De Mennesker, der bor derude, i hvert Fald en stor Del af dem, har en 3—4 Mil til nærmeste Jernbanestation; saa kan man ikke nægte, at der er Banetrængsel, og det er disse Mennesker, man er pligtig at tage Hensyn til, naar man skal anlægge denne Bane, saa at de kan faa Nytte af den, ogsaa hvad deres lokale Trafik angaar. Dersom man vil gøre dette uden gamle Fordomme, uden at tænke paa, hvad man tidligere har sagt om denne Sag, uden Hensyn til, hvilken Stilling man tidligere har indtaget, ogsaa her inde i Rigsdagen, er jeg sikker paa, man vil give mig Ret i, at det er forkert, at de Mennesker skal være henviste til at køre over Ørre, Vildbjerg og tilbage igen til Aulum eller køre til Skive, Vinderup, Struer for at komme til deres Jurisdiktionsby Holstebro. Jeg vil gerne, saa godt jeg formaar det, lægge et godt Ord ind for de Mennesker, der bor i disse store Sogne, og det er ikke saa ganske ubetydeligt et Befolkningstal, der findes herovre. I Sevel Sogn er der over 2 000 Mennesker, i Haderup er der over 1 400, i Hodsager er der over 500.

Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder, skønt der kunde være en hel Del, jeg kunde ønske at gøre Bemærkninger til. Men netop af Hensyn til Fortiden, af Hensyn til den Strid, jeg godt ved, der har været her i Rigsdagen, skal jeg undlade det, ved denne Lejlighed i hvert Fald. Vi kommer maaske, som det ogsaa blev sagt, ikke udenom, vi maa maaske tage Stødet, naar vi kommer til anden Behandling af denne Sag; jeg skal saa nærmere om-

tale de mulige Ændringer, der kommer til at foreligge. Men indtil videre ønsker jeg ikke at udtale mig om Enkelthederne, da jeg mener, det tilkommer det Udvalg, der muligvis bliver nedsat om denne Sag, at tale om Lovforslaget i dets Enkeltheder og om Retningslinien.

Hermed skal jeg slutte disse Bemærkninger, idet jeg paa ny anmoder om, at man vil tage Hensyn til de Mennesker, som virkelig har Krav paa at faa denne Bane, nemlig Beboerne i de Sogne, jeg har nævnt.

Lillelund: Jeg er enig med alle de hidtidige Talere i, at denne Bane bør bygges; det behøver jeg i og for sig ikke at komme herop og give Udtryk for, da vi tidligere har stemt for denne Jernbane. Men overfor den sidste ærede Taler kunde det maaske nok gøres behov. Han ønskede ikke at tage Hensyn til Fortiden, hvorimod jeg ønsker at tage saa meget Hensyn til den i dette Spørgsmaal, at jeg som Følge af, at Folketinget, gentagne Gange har vedtaget denne Bane, ønsker, at den vedtages og bygges saa hurtigt, som dens Tid kan komme.

Overfor Socialdemokraternes Ordfører, det ærede Medlem Hr. Andreasen, vil jeg sige, at det altid har glædet mig at samarbejde med det ærede Medlem i Jernbane-spørgsmaal. Vi har været fuldt ud enige, ogsaa som Underudvalgsmedlemmer i Jernbaneudvalget, om denne Bane, baade om, at den skulde bygges, og om, at den skulde drives af Staten, ligesom vi har været enige om, at Rigsdagen skal afgøre Retningslinien, og om den Retningslinie, Banen skal have. I den Henseende har der været fuldstændig Enighed saavel mellem os som med den højtærede Minister; men jeg beklager, at det kunde synes — jeg siger, det kunde synes —, som om Enigheden i Dag i nogen Grad hører op. Jeg tror ikke, det er Tilfældet. Jeg er overbevist om, at hvis Sagen gaar i Udvalg, og vi to igen kommer til at sidde sammen i Udvalg, vil vi sikkert fuldtud ku ne enes om de forskellige Stridsspørgsmaal, som er fremme med Hensyn til denne Bane.

Det er blevet sagt af et æret Medlem, at Striden om Retningslinien havde sinket Sagen. Det er muligt, men jeg vil gerne pege paa, at der har været mere end eet Stridsspørgsmaal; der har været de to, som begge er nævnte her, dels Spørgsmaalet om Banens Retningslinie og dels Spørgsmaalet om, hvorvidt Banen skulde bygges af Staten og drives som privat Bane eller ogsaa drives som Statsbane. I den Henseende